

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ Νο 1 ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ Η ΕΠΙΛΟΓΗ

Η Προδομένη

ΒΙΒΛΙΟ II

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Προδομένη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Betrayed

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΧΑΡΤΗΣ: Virginia Allyn

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons και Alison Donalty

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Kiera Cass, 2021

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Gustavo Marx/MergeLeft Reps, Inc., 2021

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4544-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4545-8

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλ-
λιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιη-
θεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του
εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός,
μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει
εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η Προδομένη

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Στην Τάρα, που άκουγε τις εφηβικές ιστορίες μου
από τότε που ήμασταν έφηβες. Ηλιαχτίδα μου, τα αστεία που
έχουμε μοιραστεί είναι πάρα πολλά για να τα παραθέσω εδώ,
γι' αυτό γράψε απλά το αγαπημένο σου εδώ από κάτω!*

.....

.....

Χα χα! Θεούλη μου, το ίδιο κι εγώ!

ΚΑΜΠΕΡΑ

Β

ΚΑΜΙΝ

ΚΑΤΑΛ

ΜΕΓΑΛΟ ΝΕΡΙΝ

Θάλασσα Μαρόνη

ΜΠΑΝΙΡ

ΞΕΟΛΤΗ

ΔΑΜΠΟΡΝΙ

Από τα
ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΟΡΘΑ
ΒΙΒΛΙΟ 1

*Κι έτσι, οι Κορθανοί τηρούν τον νόμο,
γιατί, αν παραβιάσουμε έναν, τους παραβιάζουμε όλους.*

ΚΑΘΩΣ Η ΑΜΑΞΑ ΠΡΟΧΩΡΟΥΣΕ, κοίταξα έξω από το μικροσκοπικό πίσω παράθυρο, μήπως με ακολουθούσε κάποιος. Θύμισα στον εαυτό μου ότι η ιδέα ήταν γελοία: δεν είχε απομείνει κανείς στην Κορόα για να με ακολουθήσει. Όχι πια.

Ο Σίλας, ο σύζυγός μου, ήταν νεκρός, όπως και οι γονείς μου. Είχα ακόμα μερικούς φίλους στην αυλή, αλλά ήταν πολύ πιο πιστοί στον Βασιλιά Τζέιμσον, και τώρα σίγουρα ακόμα περισσότερο, εφόσον τον εγκατέλειψα το ίδιο βράδυ που σκόπευε να μου κάνει πρόταση γάμου. Όσο για τον ίδιο τον Τζέιμσον... τουλάχιστον φαινόταν ότι με είχε συγχωρήσει που το έσκασα με έναν κοινό θνητό – και μάλιστα έναν ξένο κοινό θνητό. Ωστόσο, η Ντέλια Γκρέις είχε πάρει τη θέση μου δίπλα στον βασιλιά και δεν την ήθελα πίσω.

Αυτοί ήταν όλοι. Τα υπόλοιπα άτομα για τα οποία νοιάζόμουν βρίσκονταν στην άμαξα δίπλα μου. Ωστόσο, εγώ κοίταξα.

«Πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής μου κάνοντας ακριβώς αυτό», σχολίασε η πεθερά μου, η Λαίδη Ιστόφ, ακουμπώντας το χέρι της πάνω στην ποδιά μου. Απέναντί μας, η κουνιάδα μου, η Σκάρλετ, κοιμόταν στο άλλο

κάθισμα. Ακόμα και στον ύπνο υπήρχε κάτι στη στάση της που έλεγε ότι ήταν έτοιμη να ξυπνήσει μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, μια συνήθεια που είχε υιοθετήσει μετά την επίθεση.

Έξω ακριβώς από το πλαϊνό παράθυρο, ο Ίταν, εκνευριστικά περήφανος πάνω στο αλόγο του, στεκόταν φρουρός. Επιθεωρούσε τη λεπτή ομίχλη και καταλάβαινα από τον τρόπο που έγερνε το κεφάλι του ότι προσπαθούσε να αφουγκραστεί σημάδια κινδύνου.

«Ελπίζω ότι έπειτα από αυτό το ταξίδι θα μπορέσουμε να σταματήσουμε όλοι να κοιτάζουμε πίσω μας», σχολίασα.

Η Λαΐδη Ιστόφ –όχι, ήταν η μητέρα μου τώρα– ένευσε, κοιτάζοντας με σοβαρό ύφος τη Σκάρλετ. «Ελπίζω ότι, όταν φτάσουμε στην έπαυλη των Νόρθκοτ, θα βρούμε έναν τρόπο να αντιμετωπίσουμε τον Βασιλιά Κουίντεν. Μετά, όλα θα τακτοποιηθούν... με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο».

Κατάπια, καθώς αναλογιζόμουν την οριστικότητα αυτών των λέξεων. Μια μέρα είτε θα βγαίναμε νικήτριες από το παλάτι του Βασιλιά Κουίντεν είτε δε θα βγαίναμε ποτέ.

Καθώς παρατηρούσα την καινούργια μητέρα μου, εξακολουθούσε να με σοκάρει η σκέψη ότι είχε μπει σκόπιμα σε έναν γάμο που την έδενε τόσο στενά με έναν τόσο μοχθηρό βασιλιά. Αλλά, πάλι, άθελά μου κι εγώ το ίδιο είχα κάνει.

Οι Ιστόφ ήταν απόγονοι του Τζέντρεκ του Μεγάλου, του πρώτου από τη μακριά γραμμή των βασιλέων στον θρόνο της Ισόλτης. Ο τωρινός ηγεμόνας της Ισόλτης, Βασιλιάς Κουίντεν, ήταν απόγονος του πρώτου γιου του Τζέντρεκ, αλλά όχι του πρώτου παιδιού του. Οι Ιστόφ ήταν απόγονοι του τρίτου γιου του Τζέντρεκ. Μόνο ο αγαπητός Ίταν –ένας Νόρθκοτ– μπορούσε να καυχείται ότι κατάγεται από το πρωτότοκο παιδί

του Τζέντρεκ, μια κόρη η οποία είχε παραμεριστεί για να ανέβει στον θρόνο ένα αγόρι.

Όποια κι αν ήταν η ιστορία, ο Κούντεν έβλεπε όλους τους Ιστόφ και τους Νόρθκοτ ως απειλή για τη βασιλεία του, η οποία θα έφτανε γρήγορα στο τέλος της, αν η υγεία του γιου του δε βελτιωνόταν.

Δεν το καταλάβαινα.

Δεν καταλάβαινα γιατί έδειχνε αποφασισμένος να διώξει –όχι, να δολοφονήσει– τους άντρες που είχαν βασιλικό αίμα. Ο Πρίγκιπας Χάντριαν δεν ήταν και ο πιο υγιής άνθρωπος και, όταν ο Βασιλιάς Κούντεν θα πέθαινε, όπως κάνουν όλοι οι θνητοί, κάποιος θα έπρεπε να ανέβει στον θρόνο. Δε μου φαινόταν λογικό να σκοτώνει όλους όσοι είχαν νόμιμα δικαιώματα σε αυτόν.

Μεταξύ των οποίων ήταν και ο Σίλας.

Και να τώρα εμείς, αποφασισμένες να διασφαλίσουμε ότι εκείνοι που χάσαμε δεν πέθαναν άσκοπα και γνωρίζοντας πολύ καλά πόσο πιθανό ήταν να αποτύχουμε.

«Ποιος είναι εκεί;» Ακούσαμε την κοφτή ερώτηση πάνω από το τρίζιμο των τροχών. Η άμαξα σταμάτησε απότομα.

Η Σκάρολετ ξύπνησε αμέσως και έβγαλε μέσα από τις πτυχές της φούστας της ένα μικρό μαχαίρι που δεν ήξερα ότι έκρυβε.

«Στρατιώτες», μουρμούρισε ο Ίταν. «Ισόλτιοι». Μετά φώναξε πιο δυνατά: «Καλησπέρα! Είμαι ο Ίταν Νόρθκοτ, στρατιώτης στην υπηρεσία της Αυτής Μεγαλειότητας...»

«Νόρθκοτ; Εσύ είσαι;»

Είδα το πρόσωπο του Ίταν να μαλακώνει, τα μάτια του να μισοκλείνουν. Ξαφνικά, έδειχνε πολύ πιο χαλαρός.

«Κόλβιν;» φώναξε με τη σειρά του. Δεν υπήρξε απάντηση κι έτσι θεώρησα ότι μάλλον αυτός θα ήταν. «Συνοδεύω

την οικογένειά μου πίσω στην πατρίδα από την Κορόα. Θα πρέπει να έμαθες για τον θείο μου. Φέρνω τη χήρα και τις κόρες του στο σπίτι».

Ακολούθησε μια παύση που μαρτυρούσε τη σύγχυση που προκάλεσε αυτό, όταν ο στρατιώτης άρχισε να μιλάει ξανά.

«Χήρα; Δεν μπορεί να εννοείς ότι ο Λόρδος Ιστόφ είναι νεκρός;»

Το άλογο του Ίταν χλιμίντρισε και πήγε να σηκωθεί στα πισινά πόδια του, όμως το σταθεροποίησε γρήγορα. «Αυτό ακριβώς εννοώ. Και οι γιοι του. Ο πατέρας μου μου ανέθεσε να φέρω την υπόλοιπη οικογένεια πίσω, σε ασφαλές μέρος».

Ακολούθησε μια αμήχανη σιωπή.

«Τα συλλυπητήριά μας στην οικογένειά σου. Θα σας αφήσουμε να περάσετε, αλλά πρέπει να κάνουμε έναν έλεγχο. Έτσι λέει το πρωτόκολλο».

«Ναι, φυσικά», συμφώνησε ο Ίταν. «Καταλαβαίνω».

Ο στρατιώτης πλησίασε για να εξετάσει την άμαξά μας, ενώ ένας άλλος έκανε τον γύρο, κοιτάζοντας από κάτω το όχημα. Από τη φωνή του κατάλαβα ότι αυτός που μας κοιτούσε ήταν εκείνος στον οποίο μιλούσε ο Ίταν.

«Λαίδη Ιστόφ», είπε, γέροντας το κεφάλι του προς τη μητέρα. «Λυπάμαι πολύ για την απώλειά σας».

«Σε ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σου. Και για τις υπηρεσίες σου», απάντησε εκείνη.

«Είστε πολύ τυχερές που σας υποδέχτηκε το καλύτερο σύνταγμα στην Ισόλη», είπε, φουσκώνοντας το στήθος του. «Αυτός ο δρόμος συνήθως είναι γεμάτος με Κοροανούς. Έβαλαν φωτιά σε ένα χωριό στα σύνορα πριν από δυο βδομάδες. Αν σας είχαν συναντήσει, δεν ξέρω τι θα είχε συμβεί».

Κατάπια, χαμηλώνοντας το βλέμμα, και μετά σήκωσα τα μάτια μου ξανά στον στρατιώτη. Εκείνος αντιλήφθηκε αμέ-

σως την προσθήκη μιας ξένης γυναίκας στην οικογένεια Ιστόφ και τη συνέδεσε με την κατεύθυνση από την οποία ήρθαμε. Με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια και μετά έστρεψε το βλέμμα του στον Ίταν για επιβεβαίωση.

«Η χήρα του εξαδέλφου μου του Σίλας», εξήγησε.

Ο στρατιώτης κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο Σίλας χάθηκε... ή ότι παντρεύτηκε», πρόσθεσε κοιτάζοντας ξανά εμένα. Έμοιαζε να διορθώνει τις σκέψεις του στο κεφάλι του, δείχνοντας ότι αυτό που στην πραγματικότητα δεν μπορούσε να πιστέψει ήταν πως είχε παντρευτεί μια Κοροανή.

Πολλοί δεν μπορούσαν να το πιστέψουν.

Το κάπως επικριτικό βλέμμα του μετατράπηκε σε μια έκφραση θυμωδίας. «Δε σε κατηγορώ που ήθελες να φύγεις από εκεί», μου είπε, γνέφοντας με το πιγούνι του τον δρόμο πίσω μας. «Δεν παρακολουθώ όσα συμβαίνουν στην Κορόα, αλλά είναι αδύνατο να μη μάθεις ότι ο βασιλιάς σας έχει τρελαθεί».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Ίταν. «Εξαρχής δεν είχε και πολύ τα λογικά του».

Ο στρατιώτης γέλασε. «Όντως. Όμως φαίνεται πως κάποια κοπέλα τον απέρριψε και από τότε φέρεται αλλοπρόσालλα. Οι φήμες λένε ότι κατέστρεψε με τσεκούρι ένα από τα αγαπημένα του πλοία, εκεί ακριβώς στο ποτάμι, μπροστά σε όλους. Ακούσαμε ότι βρήκε κάποια άλλη, αλλά δεν της είναι πιστός. Επίσης ακούσαμε ότι πριν από μερικές εβδομάδες έβαλε φωτιά στο κάστρο του».

«Έχω πάει στο Κερέσκεν», είπε ψυχρά ο Ίταν. «Μια φωτιά απλά θα το βελτίωνε».

Χρειάστηκε να επιστρατεύσω όλη μου τη δύναμη για να διαγκώσω τη γλώσσα μου. Ούτε στα χειρότερα του δε θα

ήθελε ο Τζέιμσον να καταστρέψει το Κάστρο Κερέσκεν, το αποκορύφωμα της κοροανικής μαστοριάς.

Η μοναδική φήμη που θα με πονούσε αν ήταν αλήθεια είναι η σκέψη πως ο Τζέιμσον μπορεί να έβλεπε άλλα κορίτσια πίσω από την πλάτη της Ντέλια Γκρέις. Μισούσα τη σκέψη ότι μπορεί εκείνη να πίστευε πως επιτέλους απέκτησε αυτό που επιθυμούσε, αλλά στην πραγματικότητα έπεσε τόσο έξω.

Ο στρατιώτης γέλασε με το αστείο του Ίταν και μετά ξανασοβάρεψε. «Τόσο απρόβλεπτος που είναι, υπάρχουν φήμες για πιθανή εισβολή. Γι' αυτό πρέπει να ελέγχουμε τις άμαξες, ακόμα και όταν μεταφέρουν εκείνους που εμπιστευόμαστε. Φαίνεται ότι ο τρελός Βασιλιάς Τζέιμσον θα μπορούσε να κάνει οτιδήποτε πλέον».

Αισθάνθηκα να κοκκινίζω και αυτό με θύμωσε. Τίποτα, βέβαια, απ' όλα αυτά δεν ήταν αλήθεια. Ο Τζέιμσον ούτε τρελός ήταν ούτε σχεδίαζε εισβολή ή κάτι τέτοιο... όμως το καχύποπτο ύφος στο πρόσωπο αυτού του άντρα μού υποδείκνυε να κρατήσω τις σκέψεις μου για τον εαυτό μου.

Η μητέρα ακούμπησε καθησυχαστικά το χέρι της στο γόνατό μου και μίλησε στον φρουρό έξω από το παράθυρο. «Λοιπόν, καταλαβαίνουμε και σας ευχαριστούμε ξανά για τη σχολαστικότητά σας. Και θα προσευχηθώ για όλους σας όταν γυρίσουμε σπίτι».

«Είναι καθαρή», φώναξε ο άλλος στρατιώτης από την αντίθετη πλευρά της άμαξας.

«Φυσικά και είναι καθαρή», απάντησε εκείνος δυνατά. «Οι Ιστόφ είναι, βλάκα!» Κούνησε το κεφάλι του και μετά οπισθοχώρησε από την άμαξα. «Μετακινήστε τα οδοφράγματα!» φώναξε στους άλλους. «Αφήστε τους να περάσουν. Κοίτα να προσέχεις εκεί έξω, Νόρθκοτ».

Ο Ίταν τού ένευσε, κρατώντας τις σκέψεις του για τον εαυτό του – για πρώτη φορά.

Καθώς πλησιάζαμε στα σύνορα, μπορούσα να δω δεκάδες άντρες έξω από το παράθυρο. Κάποιοι χαιρέτησαν στρατιωτικά, δείχνοντας τον σεβασμό τους, ενώ άλλοι απλά κοιτούσαν. Φοβήθηκα μήπως κάποιος από αυτούς με συνέδεε με την κοπέλα που λεγόταν ότι είχε οδηγήσει τον βασιλιά στην τρέλα, και απαιτούσαν να βγω από την άμαξα και να γυρίσω πίσω σε εκείνον.

Δεν το έκανε κανείς.

Είχα ξεκινήσει αυτό το ταξίδι με τη θέλησή μου. Κάτι περισσότερο από αυτό· το είχα επιδιώξει. Όμως αυτό το περιστατικό με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι δε διέσχιζα απλά ένα σύνορο. Έμπαινα σε έναν διαφορετικό κόσμο.

«Νομίζω ότι η διαδρομή ως την έπαυλη θα είναι ομαλή», είπε ο Ίταν, όταν αφήσαμε το πλήθος πίσω μας.

Η Σκάρλετ έκρυψε το μαχαίρι που κρατούσε πάλι μέσα στις πτυχές της φούστας της. Κούνησα το κεφάλι μου· τι ακριβώς σκόπευε να κάνει μ' αυτό;

Η μητέρα τύλιξε το χέρι της γύρω μου. «Ένα εμπόδιο έφυγε και μένουν αμέτρητα ακόμα», αστειεύτηκε.

Κατάφερα να σκάσω ένα χαμόγελο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ μέρας έπρεπε να κινούμαστε με πολύ πιο γρήγορο ρυθμό από πριν, για να φτάσουμε στην έπαυλη των Νόρθκοτ. Κατάλαβα ότι πλησιάζαμε όταν η Σκάρλετ άρχισε να δείχνει προσοχή σε διάφορα πράγματα έξω από την άμαξα και σχεδόν να χαμογελάει, λες και η περιοχή τής έφερε ευτυχισμένες αναμνήσεις.

Η μεταμόρφωση του κλίματος και του εδάφους έγινε γρήγορα, λες και την πυροδότησε κάποιο αόρατο έναυσμα. Υπήρχαν πολλοί κυματιστοί λόφοι, ενώ ο άνεμος έκανε το ψηλό γρασίδι να χορεύει μπροστά μας. Περάσαμε αρκετές σειρές με ανεμόμυλους που εκμεταλλεύονταν την αδιάκοπη πηγή ενέργειας που περνούσε πάνω από τους δρόμους και έφτανε μέσα στην άμαξα. Μετά υπήρχαν ενδιαφέροντα αλσύλλια, με δέντρα που στέκονταν σε μικρές συστάδες, λες και στριμώχνονταν σε ένα μέρος για να ζεσταθούν.

Επιτέλους, ο οδηγός έστριψε, οδηγώντας την άμαξα ανάμεσα σε δυο σειρές από ψηλά δέντρα που σχημάτιζαν έναν δρόμο, ο οποίος οδηγούσε στο μπροστινό μέρος μιας έπαυλης. Οι αχτίδες του ήλιου περνούσαν ανάμεσα από τα κλαδιά, κάνοντας ακόμα και τα πιο απλά αντικείμενα να λαμπυρίζουν. Οι πέτρες κατά μήκος του δρόμου, λείες και στρογ-

γυλές με το πέραςμα του χρόνου, ο κισσός που σκαρφάλωνε ως την κορυφή στα πλάϊνά του σπιτιού, όλα μου έλεγαν αυτό που ήδη ήξερα: αυτή η οικογένεια ζούσε εδώ αιώνες.

Η μητέρα ήταν χαμένη στις σκέψεις της στο μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής, όμως άφησε επιτέλους μια υποψία χαμόγελου να σχηματιστεί στα χείλη της. Καθώς πλησιάζαμε στο σπίτι, έβγαλε το κεφάλι της από το παράθυρο με έναν τρόπο που δεν αρμόζει σε κυρία, χαιρετώντας με ακόμη μεγαλύτερο ενθουσιασμό.

«Τζοβάνα!» φώναξε, κατεβαίνοντας από την άμαξα αμέσως μόλις σταματήσαμε.

«Αχ, Γουίτλεϊ, ανησύχησα τόσο πολύ! Πώς ήταν το ταξίδι; Ήταν χάλια οι δρόμοι; Σκάρλετ! Χαίρομαι τόσο πολύ που σε βλέπω!» είπε η Τζοβάνα, όταν είδε την ανιψιά της, χωρίς να περιμένει απαντήσεις στις ερωτήσεις της.

«Έχουμε μια απροσδόκητη καλεσμένη», πληροφόρησε ο Ίταν τους γονείς του, με τον τόνο του να εκφράζει τη συνεχή αποδοκιμασία του.

Ωστόσο, έχοντας μεγαλώσει ως κύριος, μου πρόσφερε το χέρι του για να με βοηθήσει να κατέβω από την άμαξα. Κι εγώ, έχοντας μεγαλώσει ως κυρία, το δέχτηκα.

«Λαΐδη Χόλις;» ρώτησε ο Λόρδος Νόρθκοτ έκπληκτος.

«Ω, Λαΐδη Χόλις! Καημενούλα!» Η Λαΐδη Νόρθκοτ έτρεξε να με αγκαλιάσει. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έκανες τόσο δρόμο! Δεν είχες πουθενά αλλού να πας;»

«Είναι αφέντρα της περιουσίας της τώρα», αποκάλυψε ο Ίταν. «Έχει μια πολύ άνετη έπαυλη... την έχω δει με τα μάτια μου».

«Όμως της λείπει η οικογένεια», πρόσθεσα χαμηλόφωνα. «Έπρεπε να είμαι κοντά στην οικογένειά μου».

«Τι γενναίο!» σχολίασε η Λαΐδη Νόρθκοτ, περνώντας το

χέρι της πάνω από το μάγουλό μου. «Φυσικά, είσαι πάντα ευπρόσδεκτη στο Πέαρφιλντ. Λοιπόν, αυτό που χρειάζεσαι είναι λίγη ξεκούραση. Είσαι απολύτως καλοδεχούμενη... και ασφαλής... εδώ».

Ο Ίταν έκανε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας, αποκαλύπτοντας την αλήθεια με ένα μόνο νεύμα: στην πραγματικότητα, δεν ήμασταν ασφαλείς πουθενά.

Ο Λόρδος Νόρθκοτ πλησίασε και πήρε το χέρι της Σκάρλετ. «Ετοιμάσαμε το δωμάτιο με θέα στο δάσος για εσένα. Και, Λαίδη Χόλις, εσείς...»

«Σκέτο Χόλις, σας παρακαλώ».

Χαμογέλασε. «Φυσικά. Θα στείλουμε καθαρά σεντόνια στο δωμάτιο που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου. Τι υπέροχη έκπληξη!»

Ο Ίταν ξεφύσησε.

Η μητέρα του του έδωσε μια αγκωνιά.

Δεν έδωσα σημασία.

«Πάμε να τακτοποιηθείτε», επέμεινε η Λαίδη Νόρθκοτ. «Είμαι σίγουρη ότι ήταν ένα κουραστικό ταξίδι».

Μας οδήγησαν στον επάνω όροφο, σε ένα σημείο του σπιτιού με τέσσερα δωμάτια, από δύο σε κάθε πλευρά του διαδρόμου. Οδήγησαν τη μητέρα σε μια άλλη πτέρυγα, πιθανότατα για να έχει λίγη ηρεμία, ενώ η Σκάρλετ κι εγώ απομείναμε με τον Ίταν, ο εκνευρισμός του οποίου έγινε αμέσως πιο ξεκάθαρος. Όχι μόνο έμενα κάτω από τη στέγη του, αλλά ήμουν και στο διπλανό δωμάτιο από το δικό του. Με αγριοκοίταξε προτού μπει και κλείσει την πόρτα τόσο δυνατά, που το ένιωσα ως τα κόκαλά μου.

Το δωμάτιό μου είχε θέα στο μπροστινό μέρος της έπαυλης και στις αχανείς κοιλάδες που καλωσόριζαν τους επισκέπτες στο σπίτι των Νόρθκοτ. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι έκα-

νε μεγάλη εντύπωση. Αν δεν ήταν τόσο προφανές ότι ήμουν έξω από τα νερά μου, ίσως και να μου θύμιζε το σπίτι μου.

Κρυφοκοίταξα προς το δωμάτιο της Σκάρλετ και είδα ότι είχε θέα προς το πίσω μέρος του κτήματος. Ιδιαίτερως ενδιαφέρουσα μου φάνηκε η σειρά από πυκνά δέντρα στη μία πλευρά, η οποία είχε ένα εμφανές κενό εκεί που ένα μονοπάτι εκτεινόταν από το δάσος προς το πίσω μέρος του σπιτιού.

Άφησα την πόρτα του δωματίου μου ανοιχτή, έτσι ώστε να μπορώ να ακούω τη Σκάρλετ στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου. Ήταν και η δική της πόρτα ανοιχτή και μπορούσα να την ακούσω να τακτοποιεί πράγματα και να μετακινεί έπιπλα.

Η Σκάρλετ είχε τους δικούς της ήχους. Ήξερα τα βήματά της και τις ανάσες της όπως κανενός άλλου. Ίσως να μπορούσα να ξεχωρίσω το αποφασιστικό περπάτημα της Ντέλια Γκρέις ανάμεσα σε πλήθος άλλων, αλλά δε συγκρινόταν με το πώς ήξερα τη Σκάρλετ. Ίσως οφειλόταν στο γεγονός ότι είχαμε μοιραστεί το ίδιο κρεβάτι για μερικές εβδομάδες, αλλά την ένιωθα σαν ένα σπίτι για εμένα, ένα ασφαλές μέρος. Αν δεν πίστευα ότι χρειαζόταν λίγο χώρο για να μείνει μόνη της τώρα, θα είχα ζητήσει να μείνω μαζί της.

Η Λαΐδη Νόρθκοτ εμφανίστηκε στην πόρτα μου με μια στοίβα φορέματα στο χέρι της. «Ελπίζω να μη σε ενοχλώ», είπε, σηκώνοντας ψηλά τα φορέματα. «Πρόσεξα ότι δεν έφερες πολλά ρούχα. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να μεταποιησουμε μερικά από αυτά. Φοβάμαι ότι κάποια στιγμή θα αναγκαστούμε να πάμε στην αυλή και σκέφτηκα ότι ίσως να ένιωθες πιο άνετα αν είχες... όχι ότι έχουν κάτι τα δικά σου ρούχα! Απλά... ω Θεέ μου!»

Την πλησίασα ακουμπώντας το χέρι μου στον ώμο της. «Πολύ ευγενικό. Ευχαριστώ. Τυγχάνει να είμαι καλή στο

ράψιμο και θα μου κάνει καλό να έχω κάτι για να συγκεντρωθώ».

Ελευθέρωσε έναν αναστεναγμό που αποκάλυψε μια ολόκληρη ζωή θλίψης. «Χάσαμε τόσο πολλούς μέσα στα χρόνια... και ακόμα δεν ξέρω ποτέ τι να πω σ' εκείνους που έμειναν πίσω».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Δεν έχω περάσει ποτέ ξανά κάτι τέτοιο... Γίνεται πιο εύκολο; Δεν ξέρω...»

Πίεσε τα χείλη της σε ένα σφιχτό, θλιμμένο χαμόγελο. «Μακάρι να μπορούσα να σου πω ναι». Άλλαξε χέρι στα φορέματα. «Το καθιστικό έχει καλό φως. Θέλεις να έρθεις μαζί μου;»

Ένευσα καταφατικά.

«Ωραία. Θα πάω να φέρω τη Σκάρλετ και τον Ίταν. Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που βρεθήκαμε όλοι στο ίδιο δωμάτιο».

Την ακολούθησα στον διάδρομο ενοχλημένη.

Η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο ήταν αναμφίβολα τεταμένη. Ο Ίταν έμοιαζε να ψάχνει για θήραμα, ήταν κατσουφιασμένος κι έριχνε ματιές στην πόρτα σαν να περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να το βάλει στα πόδια. Όμως ήταν προφανές ότι και η Σκάρλετ μετρούσε τα λεπτά μέχρι να μπορέσει να δραπέτεύσει, ενώ η μητέρα μιλούσε στον Λόρδο Νόρθκοτ χαμηλόφωνα, καταστρώνοντας σχέδια που δεν ήταν ακόμη έτοιμοι να μοιραστούν.

«Αυτοί οι δύο ήταν πάντα συνωμότες», είπε η Λαίδη Νόρθκοτ, παρατηρώντας το βλέμμα μου.

«Συνωμότες; Τι ετοιμάζουν;» Η ματιά μου μετακινήθηκε από τη Λαίδη Νόρθκοτ στους δυο τους και πάλι πίσω σε

εκείνη. Πάσχιζε να περάσει μια κλωστή σε μια βελόνα και την παρακολουθούσα να βγάζει αξιολάτρευτα τη γλώσσα της καθώς συγκεντρωνόταν. «Δώστε το σε μένα», προσφέρθηκα. «Εγώ θα περάσω την κλωστή κι εσείς θα τρυπώσετε το ύφασμα».

Σήκωσα το βλέμμα και είδα τον Ίταν να περπατάει πίσω της, ενώ μας αγριοκοίταζε. Τα χέρια μου δεν ήταν και τόσο σταθερά όταν με κοιτούσε έτσι. Το βλέμμα του προσγειώθηκε στο δαχτυλίδι στο δεξί μου χέρι, εκείνο που μου είχε δώσει η μητέρα. Ανήκε στον Τζέντρεκ και περνούσε μέσα στην οικογένεια Ιστόφ από τη μια γενιά στην άλλη.

Πίστευε ότι δεν έπρεπε να το έχω και, για να πω την αλήθεια, το ίδιο πίστευα κι εγώ. Αλλά το φορούσα με αγάπη. Η απόφασή μου να δεχτώ αυτό το δαχτυλίδι είχε σώσει και τη δική της ζωή και τη δική μου.

«Σ' ευχαριστώ, αγαπητό μου κορίτσι. Ω, ετοιμάζουν το ίδιο πράγμα όπως πάντα. Θέλουν να...»

«Μητέρα...» Το βλέμμα του Ίταν μετακινούνταν ανάμεσα σ' εκείνη και σε μένα διστακτικά. «Είσαι σίγουρη ότι πρέπει να της το πεις αυτό;»

Η γυναίκα αναστέναξε. «Αγαπητό μου αγόρι, είναι κι αυτή βαθιά χωμένη τώρα. Δε νομίζω ότι μπορούμε να την κρατήσουμε στο σκοτάδι».

Ίσιωσε την πλάτη του απογοητευμένος και συνέχισε να τριγυρίζει μέσα στο δωμάτιο σαν αρπακτικό.

«Από την αρχή της βασιλείας του κάτι... δεν πήγαινε καλά με τον Βασιλιά Κούντεν, αν και οι ευθείες επιθέσεις στους Ισόλτιους που τολμούν να του αντιταχθούν άρχισαν περίπου την τελευταία δεκαετία. Δε θα έπρεπε να είναι βασιλιάς, και η οικογένειά μας ψάχνει τον σωστό τρόπο για να τον απομακρύνει».

Μισόκλεισα τα μάτια μου, καθώς τέντωσα την κλωστή. «Αν ένας βασιλιάς είναι πράγματι απαίσιος, συνήθως δε γίνεται επανάσταση; Δεν καταλαμβάνει ο κόσμος οργισμένος το κάστρο;»

Αναστρέναξε. «Έτσι θα περίμενε κάποιος. Αλλά, ως Κοροανή, ξέρω ότι καταλαβαίνεις πως η Ισόλη είναι μια χώρα με νόμους. Ο χαρακτήρας του Κούντεν μάς κάνει να πιστεύουμε ότι κινεί τα νήματα πίσω από κάθε φριχτό πράγμα που έχει συμβεί ποτέ στην Ισόλη, και σίγουρα δεν έχει κάνει ποτέ τίποτα για να διαψεύσει αυτή την ιδέα. Αλλά... κι αν κάνουμε λάθος; Κι αν είναι κάποιος μοναχικός αυτόκλητος τιμωρός; Κι αν είναι ο Χάντριαν, ο οποίος δεν μπορεί να προστατεύει ο ίδιος τον εαυτό του, και χρησιμοποιεί άλλους για να εξουδετερώσει τους αντιπάλους του; Κι αν είναι μια ομάδα κακούργων που ενεργούν με δική τους βούληση; Η προσπάθεια ανατροπής ενός βασιλιά χωρίς δίκαιη αιτία είναι παράνομη, αλλά είναι νόμιμη όταν υπάρχει δίκαιη αιτία. Μόνο να μπορούσαμε να τον πιάσουμε στα πράσα και θα είχαμε τις αποδείξεις που χρειαζόμαστε. Θα είχαμε την υποστήριξη διαταγμάτων χιλιάδων ετών και, όταν θα διαδίδαμε την αλήθεια, θα είχαμε και την υποστήριξη του λαού. Χωρίς αυτό θα θεωρούμασταν σφετεριστές... Οτιδήποτε δοκιμάζαμε να κάνουμε θα γκρεμιζόταν αμέσως».

«Ποιο είναι το πρόβλημα, λοιπόν; Κανείς δεν τον έχει δει με τα ίδια του τα μάτια να δίνει εντολή ή να τραβάει σπαθί;» ρώτησα.

Τα βήματα του Ίταν ακούστηκαν καθαρά πίσω μου και μετά έγιναν πιο ήσυχα, καθώς απομακρυνόταν μέσα στο δωμάτιο. Πήρα μια ανάσα, νιώθοντας πολύ πιο ήρεμη χωρίς αυτόν πάνω από τον ώμο μου.

Ένευσε. «Ακόμα κι αν μπορούσε κάποιος να σκεφτεί

έναν τρόπο για να γίνει αυτό, είναι στη μέση αυτοί οι δυο. Έχουν τα πιο κοφτερά μυαλά απ' όλους μας, όταν πρόκειται για κατάστρωση σχεδίων».

«Λοιπόν, τουλάχιστον είμαστε σε καλά χέρια. Απλά χαίρομαι που τίποτε απ' όλα αυτά δεν εξαρτάται από εμένα! Δεν έχω τέτοιο ταλέντο».

Χαμογέλασε. «Έχεις τα δικά σου ταλέντα, Χόλις. Τα έχω δει στην πράξη. Και αυτό είναι που έχει σημασία. Πρέπει όλοι να χρησιμοποιήσουμε όλα όσα έχουμε για να πετύχουμε».

«Οντως». Κοίταξα τον Ίταν στην άλλη άκρη του δωματίου. Ο Σίλας είχε ορκιστεί πως και ο Ίταν είχε ταλέντα. Ήξερα πως ήταν στρατιώτης και έδειχνε ήρεμος υπό πίεση. Του έλειπαν πολλές άλλες θαυμαστές ιδιότητες – με την ευγένεια να βρίσκεται στην κορυφή της λίστας –, αλλά δεν μπορούσα να αρνηθώ ότι ήταν έξυπνος. Αυτό όμως δε με έκανε να τον θαυμάζω.

Ήπие το υπόλοιπο ποτό του και άφησε το ποτήρι του στο τραπέζι με τόση δύναμη, που ακούστηκε σε όλο το δωμάτιο, τραβώντας την προσοχή μου, είτε ήθελα να του τη δώσω είτε όχι. Τα μάτια του με μελέτησαν. Το άγριο βλέμμα του είχε κάτι που με έκανε να ανατριχιάσω. Με μία και μόνο ματιά ο Ίταν Νόρθκοτ κατέστησε σοκαριστικά ξεκάθαρο ότι με μιμούσε – και ήθελε απελπισμένα να με δει να φεύγω.

Όμως δεν ήταν εκείνος ο αρχηγός αυτού του σπιτιού και φαινόταν ότι, για τους γονείς του τουλάχιστον, ήμουν απολύτως ευπρόσδεκτη. Σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις μου και ήθελε να δείξει ότι ήμουν κι εγώ μέρος όλων αυτών, ο Λόρδος Νόρθκοτ σηκώθηκε όρθιος και κατευθύνθηκε προς το μέρος μας.

«Σε ενημερώνει η σύζυγός μου για το μαρτύριο στο οποίο

έχεις βρεθεί; Για όλα τα σχέδια με τα οποία είσαι τώρα μπλεγμένη;» ρώτησε. Η κίνησή του αυτή ώθησε τον γιο του να συνεχίσει να κάνει κύκλους γύρω στο δωμάτιο.

Σήκωσα το βλέμμα και του χαμογέλασα. «Είχα μια ιδέα, αλλά δεν είχα συνειδητοποιήσει πόση δουλειά κάνετε εδώ προσπαθώντας να διορθώσετε τα πράγματα. Πάνω σε αυτό το θέμα φαίνεται ότι έχω να μάθω πολλά».

Κάθισε σε μια μεγάλη πολυθρόνα απέναντί μου, καθώς η μητέρα ήρθε να σταθεί όρθια, με τα χέρια της να ακουμπούν στην πλάτη της εν λόγω πολυθρόνας. «Δεν μπορώ να σκεφτώ καλύτερη στιγμή για να σου πούμε τι ξέρουμε, τι έχουμε ματέψει και τι ετοιμάζουμε».

«Είσαι σίγουρος ότι αυτό είναι συνετό;» ψιθύρισε ο Ίταν, λες και δε θα μπορούσα να τον ακούσω. Είχε εκφράσει πλέον δύο φορές την άποψή του ότι δεν ήμουν έμπιστη.

Ο Λόρδος Νόρθκοτ χαμογέλασε στον γιο του, χωρίς να τον κρίνει, χωρίς καν να τον διορθώνει, παρό μόνο δηλώνοντας απλά το προφανές στα δικά του μάτια. «Ναι, νομίζω ότι η καινούργια μου ανιψιά πρέπει να συμπεριληφθεί στα σχέδιά μας, όσο αβέβαια κι αν είναι».

Τα μάτια του Ίταν ταξίδεψαν ξανά σε μένα και μπορούσα να δω την καχυποψία μέσα τους.

«Η Λαίδη Νόρθκοτ έχει ήδη αρχίσει να μου εξηγεί κάποια από αυτά», είπα. «Απ' ό,τι φαίνεται, αυτό που χρειαζόμαστε είναι αποδείξεις ότι ο Βασιλιάς Κούντεν βρίσκεται πίσω από τις πράξεις των Σκοτεινών Ιπποτών για να μπορέσουμε να τον εκθρονίσουμε;»

«Ουσιαστικά, ναι. Επομένως, για την ώρα η στρατηγική μας είναι να βρούμε αποδείξεις». Ο Λόρδος Νόρθκοτ αναστέναξε. «Όχι ότι δεν το έχουμε δοκιμάσει ξανά, φυσικά», είπε, μιλώντας κατά κύριο λόγο σε μένα. «Προσπαθήσαμε

να δωροδοκήσουμε φρουρούς. Έχουμε φίλους που ζουν στην αυλή και έχουν τα μάτια τους πάντα ανοιχτά. Έχουμε... περισσότερη στήριξη απ' όση θα φανταζόταν κάποιος. Όμως μέχρι στιγμής δεν έχουμε πετύχει πολλά». Συνάντησε τα μάτια όλων μας με τη σειρά. «Και κρίνοντας από τη βιαιότητα και τη συχνότητα των επιθέσεων, αισθάνομαι πως στιδήποτε κι αν κάνουμε μετά ίσως να είναι η τελευταία μας προσπάθεια να αποκαλύψουμε τις πράξεις του Κούντεν. Θα πρέπει να δουλέψουμε όλοι μας πάνω σ' αυτό. Τι ξέρουμε ήδη; Ποιος θα μπορούσε να μας βοηθήσει σ' αυτό; Και τώρα που το θυμήθηκα. Ίταν!» Γύρισε να κοιτάξει τον γιο του. «Άκουσες τίποτα, καθώς μπαινόβγαινες στην Κορόα; Φαντάστηκα ότι οι συστρατιώτες σου θα μιλούσαν χωρίς επιφυλακτικότητα μπροστά σου».

Ένευσε αργά, απρόθυμος να μιλήσει αμέσως. «Άκουσα. Φαίνεται ότι η βασίλισσα έχασε το παιδί της και προσπαθεί για άλλο».

Τον κοίταξα, μισώντας το γεγονός ότι ήμουν τόσο απελπισμένη να μάθω νέα που μόνο εκείνος μπορούσε να μου μεταφέρει.

«Πώς είναι η Βαλεντίνα;»

Με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια και σήκωσε τους ώμους του. «Συνήθως δε ρωτάω για την υγεία των εχθρών μου».

Ήταν μια λέξη που ήμουν σίγουρη ότι είχε ταυτίσει και με μένα.

«Μια νεαρή γυναίκα είναι», είπα. «Δεν έχει κάνει τίποτα».

«Είναι η σύζυγος του εχθρού μου. Προσπαθεί να προσφέρει απογόνους στην πιο αδίστακτη βασιλική οικογένεια στην ιστορία της βασιλικής γραμμής. Σίγουρα πάντως δεν είναι φίλη».

«Είναι δική μου φίλη», ψιθύρισα.

Δεν έκανε τον κόπο να απαντήσει· προχώρησε στα νέα που είχε να πει.

«Ο Κουίντεν προσπαθεί να καλλιεργήσει την ιδέα ότι εκείνη περιμένει παιδί, όμως οι γυναίκες της αυλής λένε ότι δεν έχει λιγούρες και είναι ακόμα δραστήρια, γι' αυτό δε θα έλεγα ότι ισχύει».

Ξεροκατάπια, καθώς φαντάστηκα τη Βαλεντίνα μόνη στο κάστρο της, πιθανότατα, από τη μία, ευγνώμων που της είχε δοθεί άλλη μια ευκαιρία και, από την άλλη, τρομοκρατημένη γι' αυτό που την περίμενε, αν αποτύγχανε. Αυτή η πίεση σίγουρα δε θα βοηθούσε στη διαδικασία.

«Ο Πρίγκιπας Χάντριαν ήταν άρρωστος τώρα τελευταία. Περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Απουσίαζε μερικές μέρες από την αυλή και, όταν βγήκε ξανά, με δυσκολία μπορούσε να περπατήσει. Δεν ξέρω τι νομίζει ο Βασιλιάς Κουίντεν ότι πετυχαίνει επιδεικνύοντας τον Χάντριαν ενώ είναι τόσο αδύναμος».

«Το καημένο το αγόρι...» είπε η Λαΐδη Νόρθκοτ αναστενάζοντας. «Δεν ξέρω πώς κατάφερε να μείνει ζωντανός τόσο καιρό. Θα είναι θαύμα αν ζήσει για να δει τη μέρα του γάμου του».

«Πότε είπαμε ότι θα γίνει αυτό;» ρώτησε η μητέρα.

«Η μέλλουσα σύζυγός του λέγεται ότι θα καταφτάσει στις αρχές του επόμενου χρόνου», επιβεβαίωσε η Λαΐδη Νόρθκοτ.

«Είμαι ακόμα σοκαρισμένος που πήγαν στο εξωτερικό για να βρουν νύφη για του λόγου του», σχολίασε ο Λόρδος Νόρθκοτ.

«Είναι τόσο παράξενο που ο Πρίγκιπας Χάντριαν θα παντρευτεί μια άλλη γαλαζοαίματη;» ρώτησα.

«Ναι», απάντησαν οι άλλοι σχεδόν ταυτόχρονα.

Σήκωσα τα φρύδια μου. «Χμμ... Προτού φύγω, με είχαν βάλει ανεπίσημα σε ένα συμβόλαιο. Η πρωτότοκη κόρη μου...

υπό την προϋπόθεση ότι δε θα είχε έναν μεγαλύτερο αδελφό για να κληρονομήσει τον θρόνο... θα παντρευόταν τον μεγαλύτερο γιο του Χάντριαν. Ο Τζέιμσον είπε ότι ήταν ασυνήθιστο για τον Βασιλιά Κούντεν να κανονίζει κάτι τέτοιο, ήταν ασυνήθιστο να παντρεύεται ένας Ισόλπιος γαλαζοαίματος κάποιον έξω από τη χώρα. Υποθέτω ότι είχε δίκιο».

Ο Λόρδος Νόρθκοτ με κοίταξε. «Είναι αλήθεια αυτό;»

Τα μάτια μου ταξίδεψαν σε όλο το δωμάτιο και είδα ότι είχαν όλοι γείρει μπροστά και με κοιτούσαν με έκπληξη.

«Ναι. Ο Τζέιμσον και ο Κούντεν υπέγραψαν το συμβόλαιο, αλλά ο Χάντριαν, η Βαλεντίνα κι εγώ ήμασταν στο δωμάτιο. Υποθέτω ότι δεν ισχύει τώρα, εφόσον το όνομά μου δεν μπήκε επίσημα στο συμβόλαιο. Ή ίσως το βάρος να μεταφερθεί στην Ντέλια Γκρέις. Γιατί; Τι συμβαίνει;»

«Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;» αναρωτήθηκε ο Λόρδος Νόρθκοτ φωναχτά.

«Νομιμότητα», είπε γρήγορα ο Ίταν. «Θέλουν κι άλλο βασιλικό αίμα, έτσι ώστε να μην αμφισβητήσει κανείς το δικαίωμα των απογόνων τους στον θρόνο. Ως αντάλλαγμα, προσφέρει στους Κοροανούς τη συμμαχία της Ισόλτης, του μεγαλύτερου βασιλείου στην ήπειρο». Ο Ίταν κούνησε το κεφάλι του. «Είναι ιδιοφυές».

Ακολούθησε μια μακρά σιωπή καθώς το αναλογίζονταν όλοι. Ο Βασιλιάς Κούντεν κατέστρωνε σχέδια για να προστατεύσει τον εαυτό του και τη βασιλεία του, κι εμείς καθόμασταν ακόμα εδώ χωρίς να έχουμε ιδέα πώς να επιτεθούμε.

«Υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό;» ρώτησα χαμηλόφωνα.

Το μέτωπο του Λόρδου Νόρθκοτ είχε ξαρώσει καθώς χτυπούσε ρυθμικά τα δάχτυλά του μεταξύ τους. «Δε νομίζω, αλλά αυτή είναι μια καλή πληροφορία. Σε ευχαριστούμε, Χόλις.

Υπάρχει κάτι άλλο που μπορείς να σκεφτείς, οτιδήποτε από εκείνο το ταξίδι συγκεκριμένα, που πιστεύεις ότι ίσως να είναι χρήσιμο;»

Ξεροκατάπια. «Λυπάμαι που σας απογοητεύω, αλλά με ενθάρρυναν να κρατάω τις αποστάσεις μου από τον Κούνι-ντεν κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του, κι έτσι μιλήσαμε μόνο φευγαλέα».

Από το μυαλό μου πέρασε η μοναδική, σύντομη συζήτησή μας, και ήταν τόσο επίπονα καθαρή όσο μια γροθιά στον θώρακα.

«Α». Ένιωσα το σώμα μου να παγώνει. Η σύμπτωση έμοιαζε απίθανη.

«Τι;» ρώτησε ο Ίταν. «Έχει άλλα σχέδια;»

Κούνησα το κεφάλι μου, με τα μάτια μου να πλημμυρίζουν δάκρυα ενάντια στη θέλησή μου. «Με προειδοποίησε».

«Ποιος; Ο Κούνιτεν;» ρώτησε η μητέρα.

Ένευσα καταφατικά. Μπορούσα να νιώσω τα δάκρυα να κυλούν, καθώς το μυαλό μου επέστρεψε στη Μεγάλη Αίθουσα του Κάστρου Κερέσκεν. Κρατούσα το στέμμα που είχε φτιάξει ο Σίλας. Στεκόταν ακριβώς δίπλα μου όταν συνέβη. «Πρόσεξε ότι είχα έρθει κοντά στην οικογένειά σας... και εκείνος... Δεν μπορώ να θυμηθώ τα ακριβή λόγια του, αλλά μου είπε να προσέχω, αλλιώς θα καώ».

Η μητέρα κάλυψε το στόμα της με το χέρι της, ενώ το πρόσωπό της ήταν μια μάσκα τρόμου.

Το ήξερε. Το ήξερε ακόμα και τότε ότι θα τους σκότωνε, και μάντεψε ότι θα ήμουν τόσο κοντά στους Ιστόφ, ώστε θα κινδύνευα κι εγώ.

«Πατέρα, δεν είναι αρκετό αυτό;» ρώτησε ο Ίταν.

«Φοβάμαι πως όχι, γιε μου. Είναι ένα τούβλο, αλλά χρειάζομαστε έναν τοίχο».

Απέμεινα να κάθομαι εκεί, συγκλονισμένη ακόμα από τα λόγια του Κούνιντεν και προσπαθώντας να σκεφτώ οτιδήποτε άλλο μπορεί να είχε πει.

«Είσαι καλά, Χόλις;» ρώτησε χαμηλόφωνα η Σκάρλετ. Ήταν τόσο σιωπηλή, που είχα σχεδόν ξεχάσει ότι βρισκόταν εκεί. Όμως καταλάβαινε. Με τον τρόπο της ήταν κι εκείνη στοίχειωμένη.

Ένευσα, αν και ήταν ψέμα. Μερικές φορές έμοιαζε λες και ο Σίλας ήταν χρόνια νεκρός, ένα κεφάλαιο σε ένα βιβλίο που είχα τελειώσει πριν από πολύ καιρό. Άλλες φορές, όμως, ένιωθα ότι ο πόνος της απώλειάς του ήταν τόσο καινούργιος, που άνοιγε την πληγή ακόμα περισσότερο, αφήνοντας την καρδιά μου να αιμορραγεί για μια αγάπη τόσο νέα, που δεν είχε μάθει ακόμα να περπατάει.

Σκούπισα τα δάκρυά μου. Μπορούσα να κλάψω όταν θα ήμουν μόνη μου. Όχι εδώ.

«Μιλώντας για την επίθεση, υπάρχει άλλη μια λεπτομέρεια που με απασχολεί».

Κοίταξα τον Ίταν, παρακολουθώντας τον να παίζει με τα μανικετόκουμπά του, δείχνοντας να χρειάζεται κάτι για να απασχολήσει τα χέρια του.

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησε η μητέρα.

«Αυτά τα νέα δεν είχαν φτάσει στους στρατιώτες».

«Και λοιπόν;» ρώτησε η μητέρα.

«Το γεγονός ότι ο βασιλιάς κατάφερε να εξουδετερώσει σχεδόν ένα ολόκληρο τμήμα της οικογένειας μοιάζει με κάτι που θα έπρεπε να γνωρίζουν όλοι. Αν όχι από τους δικούς του κομπασμούς, τότε από τον φόβο των άλλων. Όμως δεν είπαν τίποτα γι' αυτό, όταν ταξίδεψα στην Κορόα, και δεν ήξεραν τίποτα όταν μπήκαμε ξανά στην Ισόλη σήμερα». Κούνησε το κεφάλι του. «Νομίζω ότι πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή».

Ο Λόρδος Νόρθκοτ σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε σοβαρός και ήρεμος. «Πάντα είμαστε σε επιφυλακή».

«Ναι, αλλά αυτό το γεγονός είναι παράξενο», επέμεινε ο Ίταν, γνέφοντας προς τη μητέρα. «Κανονικά οι φήμες θα έπρεπε τώρα να οργιάζουν. Δεν είναι έτσι, όμως. Αν ο βασιλιάς κλείνει τα στόματα ανθρώπων, ίσως εμείς να είμαστε ο επόμενος στόχος του».

«Αφήνεις τη φαντασία σου να καλπάζει, γιε μου. Πάντα ήμασταν προσεκτικοί σε ό,τι αφορά τον βασιλιά, αλλά δεν υπάρχει λόγος να μας πιάνει πανικός. Εξακολουθούμε να είμαστε απόγονοι μιας προιγκίπισσας, όχι ενός προίγκιπα. Η Βασίλισσα Βαλεντίνα είναι ακόμα νέα και ο Προίγκιπας Χάντριαν είναι ακόμα ζωντανός. Νομίζω ότι στο κοντινό μέλλον η προσοχή του θα στραφεί σε εκείνους, όχι σε εμάς. Για την ώρα, θα συνεχίσουμε να αναζητάμε αδιάσειστα στοιχεία. Δε θα κρυφτούμε και δε θα το βάλουμε στα πόδια».

Ο Ίταν ξεφύσησε αλλά δεν είπε τίποτε άλλο, δείχνοντας τουλάχιστον να σέβεται τον πατέρα του αρκετά ώστε να υπακούσει. Από όσα είχα δει, δεν έδειχνε να σέβεται και πολλά άλλα.

Όμως ένα μέρος μου καταλάβαινε απόλυτα την ανησυχία του Ίταν. Αν οι Σκοτεινοί Ιππότες ξεφορτώνονταν με αλαζονεία πτώματα μπροστά στο παλάτι του Βασιλιά Κούντεν για να καυχηθούν για τα έργα τους, γιατί δε μιλούσε κανείς γι' αυτό;

Υπήρχαν πάρα πολλά ερωτήματα γύρω από την κατάσταση μας και κανείς μας δεν ήξερε πώς θα βρίσκαμε τις απαντήσεις.

Μπορείς να ακολουθήσεις την καρδιά σου όταν έχει ήδη ραγίσει;

Αφού το έσκασε από την Κορόα και άφησε την ανάμνηση του αγαπημένου της Σίλας πίσω της, η Χόλις πασχίζει να προσαρμοστεί στη ζωή στην Ισόλτη.

Η αγάπη της οικογένειας Ιστόφ είναι βάλσαμο για το τσακισμένο της πνεύμα, αν και ο Ίταν, ένας γοητευτικός ξάδελφος που τρέφει βαθιά αντιπάθεια για τους Κοροανούς, απειλεί να διαταράξει την εύθραυστη γαλήνη που έχει βρει.

Ενώ οι εντάσεις στο σπίτι αυξάνονται, ο φόβος στο βασίλειο της Ισόλτης κορυφώνεται. Ίσως οι Ιστόφ να έχουν τη δύναμη να ανατρέψουν έναν τυραννικό βασιλιά, αλλά μόνο με τη βοήθεια της Χόλις. Μπορεί ένα κορίτσι που τα έχει χάσει όλα να αφήσει τη μοίρα της υιοθετημένης της πατρίδας στις κρυφές επιθυμίες της καρδιάς της;

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΕΠΙΣΗΣ:

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4544-1

9 786180 145441

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26638